

PLESNI VEČER MARY WIGMAN

Ekvadorski plesalec Fabian Barba, ki je v Bruslju končal šolanje na plesni akademiji PARTS, je svojo zgodovinsko raziskavo nemškega Audsruckstanza (novega nemškega plesa 20. in 30. let preteklega stoletja) po temeljiti analizi razpoložljivih zgodovinskih, fotografskih, filmskih in glasbenih gradiv strnil v rekonstrukcijo z naslovom Plesni večer Mary Wigman, ki je z vsemi pripadajočimi gledališkimi protokoli nekakšen živ muzejski eksponat modernega plesnega večera iz 20. let preteklega stoletja. Plesni večer Mary Wigman proizvede iluzijo nekakšne časovne kapsule, v katero Barbova vloga Mary Wigman s svojo privzignjeno protokolarnostjo povleče tudi gledalce, hkrati pa materialnost zgodovinskega stila in ekstremnost poskusa popolne ponovitve proizvede potujitev, v kateri se tudi gledalci sami s sabo najdemo v vlogi študijskega gradiva.

Gre za moderni plesni format, kakršen je bil ljubljanskemu občinstvu v omenjenem obdobju dostopen predvsem ob posameznih gostovanjih tujih plesalk in plesalcev v Ljubljanski Operi in kakršnega je tam 7. januarja 1927 predstavila tudi prva slovenska študentka slovite nemške koreografinje: Meta Vidmar. Plesni večer Mete Vidmar danes domača sodobno-plesna zgodovina šteje za inaguracijski dogodek sodobnega plesa v Sloveniji, izmed koreografskih miniatur, ki jih je Vidmarejva tega večera plesala, pa je ohranjena zgolj Dolenjska, ki jo je leta 1989 za Hommage Meti Vidmar z Jasno Knez obnovila Živa Kraigher.

Program Plesnega večera Mary Wigman je sestavljen iz koreografsko-plesnih miniatur, ki jih je Mary Wigman vsako pomlad in jesen po en mesec predstavljala na turnejah po takratni Weimarski Republiki in ki so proti koncu 20. let skupaj z njeno šolo v Dresdnu postajale vsebolj popularne. Ciklus "Schwingende Landshaft" je nastal leta 1929, ko je Mary Wigman odšla na svojo prvo plesno turnejo po ZDA in tam doživela podoben uspeh, kot so ga dve desetletji pred tem v Evropi doživljale ameriške plesalke Loie Fuller, Ruth St. Denis, Maud Allan in predvsem Isadora Duncan. Pod naslovom "Visonen" predstavlja dve programski študiji absolutnega plesa, v katerem je Wigmanova plesno avtonomijo raziskovala predvsem v konstrukciji podob v prostoru (Raumgestalt, 1928, Zeremoniale Gestalt, 1925), večer pa zaključí s solom Drehmonotonie (1926). Trije od solov so rekonstruirani s pomočjo filmskega gradiva, ostali pa so nastali v sodelovanju s študenti in študentkami Wigmanove in njihovim spominom ter z že omenjenim študijem obstoječega zgodovinskega gradiva.

Nemški plesni ekspresionizem je že v 20. in 30. letih začel po Evropi in ZDA ustvarjati svoje

izobraževalne ekspoziture, zaradi politične emigracije pa se je v 30. in 40. letih začel širiti v Izrael, ZDA, Veliko Britanijo, Avstralijo, še posebej močno diasporo pa si je ustvaril v Latinski Ameriki. Interes mladega ekvadorskega plesalca za nemško plesno tradicijo izhaja iz latinsko-ameriške diaspore nemškega plesnega ekspresionizma, ki se je v 30. in 40. letih preteklega stoletja razpotegnila od Ekvadorja do Argentine, ustvarile pa so jo predvsem plesalke in koreografinje judovskega porekla na begu pred nacizmom. Ko je Barbra prišel študirat sodobni ples na bruseljski PARTS, so se mu začela porajati vprašanja o njegovi sodobno-plesni identiteti, saj je ugotovil, da je tradicija Ausdruckstanza, v kateri je bil v Ekvadorju šolan, v Evropi popolnoma marginalizirana. Predstava Večer Mary Wigman je bila premierno predstavljena leta 2009 in bila večkrat nagrajena.

A MARY WIGMAN DANCE EVENING

Program

Aus dem Tanzzyklus "Schwingende Landshaft" (1929)

Seraphisches Lied
Gesicht der Nacht
Pastorale
Anruf
Sturmlied
Sommerlicher Tanz

Intermission – 8 Minuten

Aus den "Visionen"

Raumgestalt (1928)
Zeremoniale Gestalt (1925)

Aus der "Feier"

Drehmonotonie (1926)

Na koncu lahko plesalec na zahtevo občinstva ponovi dve koreografiji kot dodatka.